

Arrest

nr. 299 712 van 9 januari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Gemeente MOL, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 5 april 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Mol van 1 maart 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 mei 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat E. STESENS en van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat P. BUSSCHAERT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 27 januari 2022 een aanvraag in van een verblijfskaart van een 'ander' familielid van een burger van de Unie in functie van haar zus, die de Nederlandse nationaliteit heeft. De gemachtigde van de burgermeester van de stad Turnhout neemt op 18 mei 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep tegen voormelde beslissing wordt verworpen bij arrest nr. 278 756 van 17 oktober 2022.

Verzoekster dient op 29 november 2022 een aanvraag in van een verblijfskaart van een 'ander' familielid van een burger van de Unie in functie van haar zus, die de Nederlandse nationaliteit heeft. De gemachtigde van de burgermeester van de gemeente Mol neemt op 1 maart 2023 een beslissing tot

weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52, §3, gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de, die op 29-11-2022 werd ingediend door:

Naam: A. L. (...)

Voorna(a)m(en): H. (...)

Nationaliteit: Kameroen

Geboortedatum: (...)1990

Geboorteplaats: Yaounde (Kameroen)

Identificatienummer in het Rijksregister(2): (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie; geldig inreisvisum ontbreekt”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert twee middelen aan:

“Eerste middel

Schending van artikel 47 Vw., art. 40bis §4 Vw. en art. 47 Vreemdelingen-KB;

Art. 40bis, §4 Vw. stelt:

“§4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een période van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen. (...)

“Art. 41 Vw. stelt: (...)

§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst X - Pagina 3 van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum. Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten en voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen. Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. § 3. De houder van een identiteitskaart of van een paspoort afgegeven door de Belgische overheden, wordt zonder formaliteit tot het grondgebied van het Rijk toegelaten, zelfs wanneer zijn nationaliteit wordt betwist of wanneer dit document vervallen is. § 4. Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EG) nr. 539/2001, kan de minister of zijn gemachtigde hem

een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies; ”

De Gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Mol is van oordeel dat uit artikel 40bis §4 Vw. dat verwijst naar artikel 41 Vw., zou volgen dat een familielid van een Unieburger in het bezit moet zijn van een geldig visum om een verblijfsaanvraag te kunnen doen;

Deze visie is evenwel niet correct;

Voormeld artikel van de Vreemdelingenwet dient immers samen te worden gelezen met artikel 47Vb. en met artikel 41 § 4 Vw. hetgeen stelt als volgt:

“Art. 47. § 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten: 1 ° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of 2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of 3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of 4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene. Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10 quater. Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

Het niet voldoen aan de visumplicht kan derhalve geen reden vormen om de binnenkomst of het verblijf te weigeren, nu zelfs het voorleggen van een vervallen paspoort volstaat; Evenmin kan de sanctie bestaan uit de weigering van verblijf, nu uit artikel 41 § 4 Vw: § 4 als volgt blijkt: Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde [Verordening (EU) 2018/1806], kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

Enkel een geldboete kan als sanctie worden opgelegd; Het voorleggen van een geldig inreisvisum is enkel vereist inzake het recht op binnenkomst en niet indien er een aanvraag wordt ingediend, zoals in casu tot het bekomen van een gezinshereniging als ander familielid; Uit de samenlezing van de voormelde bepalingen en meer bepaald de artikel 52 en 47 van het Vreemdelingenbesluit dient te worden vastgesteld dat bij het ontbreken van een geldig paspoort voorzien van een geldig inreisvisum het ook kan gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet; Wat onder deze andere documenten kan worden verstaan, wordt verduidelijkt in artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit, onder andere wordt hierin een al dan niet geldig paspoort vermeld, wat verzoekster heeft voorgelegd; Verzoekster legde bij haar aanvraag inderdaad een geldig paspoort voor afgegeven te Kameroen, geldig van 17.09.2019 tot 17.09.2024; Ook in het BRAX-arrest oordeelde het Hof van Justitie dat België geen verblijfsvergunning kan weigeren aan een derdelander die zijn identiteit en verwantschap met de Unieburger bewijst, enkel en alleen omdat hij géén geldige binnenkomst documenten heeft; (HvJ 25 juli 2002, C- 459/99); Verzoekster heeft dan ook wel degelijk voldaan aan de voorwaarden van artikel 40 §4 en 41, §2 van de Vreemdelingenwet; Dat ook alzo wordt bevestigd bij arrest van de RvV dd. 12 juni 2020, gekend onder nummer 236 793; Het eerste middel is gegrond;

Tweede middel

Schending van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit;

Verzoekster diende haar aanvraag in op 29 november 2022 en werd in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, met verzoek ten laatste op 28 februari 2023 bijkomende documenten voor te leggen; Artikel 52 § 3 van het Vreemdelingenbesluit voorziet dat het gemeentebestuur de aanvraag weigert indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste documenten heeft overgemaakt; Indien wel alle vereiste documenten zijn overgemaakt, voorziet artikel 52 § 4 van het Vreemdelingenbesluit dat het gemeentebestuur de aanvraag overmaakt aan de gemachtigde van de minister; Uit het eerste middel is gebleken dat verzoekster alle vereiste documenten heeft overgemaakt, in zo verre dat de gemeente Mol het dossier dan ook diende over te maken aan de Gemachtigde van de Minister, hetgeen zij heeft nagelaten; Dat verzoekster de gemeente Mol tevens bij aangetekend schrijven dd. 14 februari 2023 de

vereiste documenten overmaakte, evenals motivering verleende aangaande het voorleggen van een geldig inreisvisum; Dat de gemeente Mol in de bestreden beslissing evenwel niet verwijst naar vermeid schrijven en geen enkele motivering desbetreffend verleent; Het komt alsdan toe aan de Gemachtigde van de Minister, Dienst Vreemdelingenzaken, om een beslissing te nemen; De bestreden beslissing is dan ook niet getroffen door de bevoegde overheid; Het tweede middel is gegrond;"

2.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich op 29 november 2022 te Mol heeft aangeboden met het oog op een aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in haar hoedanigheid van 'ander' familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster stelde ten laste te zijn van haar zus, die Nederlands staatsburger is.

Ter gelegenheid van haar aanvraag legt verzoekster geboorteaktes neer van haar zus en van zichzelf, samen met haar Kameroens paspoort. De gemachtigde van de burgemeester vraagt verzoekster *"binnen de drie maanden, dus ten laatste op 28-02-2023"* volgende documenten over te leggen: *"Geldig Inreisvisum, Bewijs ten laste (of bewijs betrokkene deel van gezin land herkomst)."*

De gemachtigde van de burgemeester stelt in de bestreden beslissing vast dat verzoekster geen geldig inreisvisum heeft bijgebracht. Verzoekster betwist deze vaststelling niet. Verzoekster is van oordeel dat het standpunt van de gemachtigde van de burgemeester niet correct is. Volgens verzoekster kan de voorwaarde van een geldig visum niet worden gesteld.

De Raad stelt vast dat artikel 40bis, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op de 'klassieke' familieleden, die worden opgesomd in artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of deze bepalingen ook op 'andere' familieleden kunnen worden toegepast, schrijft artikel 40bis, §4, eerste lid, laatste zin van de Vreemdelingenwet voor dat de 'klassieke' familieleden-derdelanders van burgers van de Unie *"(...) de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde (moeten) vervullen"*. Terloops merkt de Raad op dat ingevolge de wet van 19 maart 2014 (BS 5 mei 2014) artikel 41 werd vervangen, waardoor de verwijzing in artikel 40bis, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet thans eigenlijk gelezen dient te worden als een verwijzing naar artikel 41, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De voorwaarde uit artikel 40bis, §4, eerste lid, laatste zin juncto artikel 41, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet impliceert hoe dan ook dat verzoekster in beginsel *"een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld"* zou moeten voorleggen. Het voorschrift uit artikel 41, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet valt samen met de gemeenrechtelijke regeling inzake de toegang tot het grondgebied voor derdelanders (artikel 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet).

Artikel 41, §2, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet bevatten afwijkende bepalingen inzake de toegang tot het grondgebied. Uit de parlementaire voorbereidingen waarbij het oorspronkelijke artikel 41 in overeenstemming werd gebracht met het Unierecht, blijkt dat de vrijstelling van de verplichting tot voorlegging van een geldig paspoort met een geldig inreisvisum en de mogelijkheid om eventueel naderhand bewijsstukken aan te brengen (huidig artikel 41, §2, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet) enkel gelden voor de 'klassieke' familieleden die op basis van de richtlijn 2004/38/EG het recht van vrij verkeer en verblijf genieten (zie MvT bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2006-2007, nr. 2845/1, p. 45). Dit wordt bevestigd in artikel 41, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet waarbij het 'klassieke' familielid dat niet (binnen een redelijke termijn) over de vereiste documenten beschikt of kan beschikken, de mogelijkheid heeft om *"op een andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet"*. Verzoekster toont in haar middel niet aan op grond van welke bepaling of beginsel de uitzonderingsregels op de gemeenrechtelijke regelgeving betreffende de toegang tot het grondgebied, die gelden voor 'klassieke' familieleden, uitgebreid zouden kunnen worden tot 'andere' familieleden, zoals verzoekster. Hoewel artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet de bepalingen betreffende de 'klassieke' familieleden van een burger van de Unie van toepassing verklaart op 'andere' familieleden, kan niet worden ingezien hoe verzoekster, die géén recht van vrij verkeer en verblijf kan putten uit de richtlijn 2004/38/EG, vrijgesteld zou kunnen worden van het verplichte inreisvisum door in het bezit te zijn van een *"verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie"*. Er kan evenmin worden ingezien hoe zij *"op een andere wijze"* het bewijs zou kunnen

leveren “dat (z)ij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet”. Bovendien blijkt uit de parlementaire voorbereidingen van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet dat de gelijkstelling met ‘klassieke’ familieleden slechts geldt “van zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend” (MvT bij het wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2013-2014, nr. 3239/1, p. 21).

Uit een samenlezing van artikel 40bis, §4, eerste lid, laatste zin van de Vreemdelingenwet en artikel 41, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de burgemeester rechtsgeldig kon eisen dat verzoekster “ten laatste op 28-02-2023” een paspoort met geldig inreisvisum zou overmaken. Verzoekster weerlegt nergens de pertinente vaststelling dat zij niet heeft voldaan aan de voorwaarden van de artikelen 40bis, §4 en 41, §2 van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat zij een geldig Kameroens paspoort zou hebben neergelegd stelt haar niet vrij van de verplichting om tevens over een geldig inreisvisum te beschikken.

Volgens verzoekster dienen artikel 40bis, §4, eerste lid, laatste zin en artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet te worden gelezen samen met artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit.

In artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit worden de uitzonderingen inzake toegang tot het grondgebied uit artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet concreet uitgewerkt. Verzoekster kan echter niet worden bijgetreden in haar standpunt dat voor een ‘ander’ familielid zelfs een vervallen paspoort zou volstaan en dat als sanctie hoogstens een geldboete kan worden opgelegd. Zoals hierboven uiteengezet zijn de uitzonderingsregels uit artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet en bij uitbreiding de documenten, opgesomd in artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit, immers enkel van toepassing op ‘klassieke’ familieleden die een recht van vrij verkeer en verblijf genieten en niet op ‘andere’ familieleden.

In haar middel maakt verzoekster melding van een samenlezing van de artikelen 47 en 52 van het Vreemdelingenbesluit, maar dit kan niet tot de conclusie leiden dat de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester onwettig zou zijn. Verzoeksters bewering in haar tweede middel dat zij alle vereiste documenten heeft overgemaakt vindt geen steun in het administratief dossier. Verzoeksters paspoort is immers niet voorzien van een geldig visum. In artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit wordt voorzien dat “het familielid” “(b)ij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag (...) de volgende documenten (dient) over te maken : (...) 2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, (...) § 4, (...), die op hem van toepassing zijn, vervult.” Verzoekster heeft de documenten niet aangebracht waaruit blijkt dat zij voldoet aan de voorwaarde uit artikel 40bis, §4, laatste zin van de Vreemdelingenwet. Artikel 52, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt de sanctie op dit verzuim: “§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.” Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de burgemeester onbevoegd zou zijn om deze beslissing te nemen en het dossier diende over te maken aan de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals zij in haar tweede middel betoogt.

Waar verzoekster ten slotte meent dat het Hof van Justitie in de zaak BRAX (HvJ 25 juli 2002, BRAX t. België, nr. 459/99) oordeelde dat binnenkomstdocumenten niet geëist kunnen worden, verliest zij uit het oog dat dit arrest betrekking heeft op het inreisrecht van echtgenoten van burgers van de Unie, die thans onder de definitie van een ‘klassiek’ familielid uit artikel 2.2 van de richtlijn 2004/38/EG vallen, en die hun verblijfsrecht rechtstreeks aan het Unierecht ontleen (cf. HvJ 25 juli 2002, BRAX t. België, nr. 459/99, §78). In dit arrest wordt dus geen uitspraak gedaan over eventuele binnenkomstvoorwaarden die zouden gelden voor ‘andere’ familieleden in de zin van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet of artikel 3.2, a), van de richtlijn 2004/38/EG. Verzoekster verwijst ook naar een eerder arrest van de Raad (RvV 12 juni 2020, nr. 236 793). Deze verwijzing is echter niet dienstig aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)).

Er wordt geen schending aangetoond van artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet, noch van artikel 47 en/of artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit.

De middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vierentwintig door:

M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC